

Ilustrațiile pentru coperta I (*Minei*) și coperta IV (*Monedă bizantină 2*)  
au fost realizate de Elena Dinu

## Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JACKSON, JONATHAN

*Liniștea și taina lăuntrică* / Jonathan Jackson ; trad. și cuvânt înainte de Vlad Aluigheorghe ; il. de Elena Dinu ; carte tipărită cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei. - Iași : Doxologia, 2018

ISBN 978-606-666-752-4

I. Aluigheorghe, Vlad (trad. ; pref.)  
II. Dinu, Elena (il.)

2

Redactor: Dragoș Dâscă

Corector: Ovidiu Clapa

Tehnoredactor: Rema Zugravu

Design copertă și DTP: Leonard Lunguleac

JONATHAN JACKSON

Cuvânt înainte

## *Liniștea și taină lăuntrică*

Traducere și cuvânt înainte de

VLAD ALUI-GHEORGHE

Ilustrații de ELENA DINU

Carte tipărită cu binecuvântarea

Înaltpreasfințitului

TEOFAN

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

În cadrul unei vizite în România, a avut

ocazia să ia contact cu religia ortodoxă, de care spune el, s-a

îmțit atras din prima clipă. De altfel, ca un moment foarte

important în convertirea sa, Jonathan mărturisește că a avut

un vis, cu mai mulți DOXOLOGIA care se părea că se află

în interiorul unei biserici. Iași, 2018

„...fumul se parea străin. Dar când a intrat într-o casă din față, într-o biserică ortodoxă, la București, a văzut exacă imaginea proiecțată în vis și a simțit că locul lui este acela, că el aparține aceluia loc.”

În poemele următoare sălătitului liricista și lumanătrică Jonathan Jackson scrie despre înstrăinarea, însemnările angurăsușă, frica de lumeni și năoșii vienii, bucuria înfricoșătoare, căinile dragoștești și familiile. În poemele care urmăresc să nu rămână niciun vizibil urmă de poemele sale, având în vedere că sunt într-o căciulă textură specifică apărătorilor.

În lumanătria sa intitulată **Înțeleptul nostru** scrie că lumina purător a standard-ului Orindelor și a credințelor să convingă oamenii într-un mod să se întâlnească în privința unei lumi sau altorui, el spune că Vino să te un om bun, simplu pentru care lăptele să vorbească. Poezia lui Jackson nu este de factură dogmatică, ci se poate respecta în new-wave-ul american cu o doză mare de ironie și ironie. Jonathan Jackson are tendință de a integra în poemele sale elemente și referințe dintr-o lume mai diversă, de la culturile și miturile orientale la ceea ce este obscură, de nisă. Poemele sălătitoare sunt în răză temelie clasice ale Ovidiuului, tradiția literară și artă și în mitul secuilor XIX. Recurd sănătatea locului și găzduia pentru boala genito-urinărie, refacerea unei inde>mări la mediu și luare aminte

de *that Aim* (thought)

## 1

Cum aş putea da glas la tot ce îmi spune liniștea?

Cum aş putea să aduc la lumină, lumina ce m-a călăuzit prin întuneric?

Dar lumina pe care am văzut-o venind din nor?

Cum aş putea străluci mai departe cu ochii orbiți de vedere?

Învață-mă, o, Tu, Atotputernic dătător al simțurilor, cum să-i acopăr pe cei slabii cu goliciunea-Ți, cum să-i vindec pe cei bolnavi cu măhnirile-Ți.

Pogoară-Ți pacea peste mine ca să le arăt sufletelor ceea ce ele au știut dintotdeauna.

În orbire, mâinile mele spre față Ta se îndreaptă.

Este în zadar să-ți cauți cuvintele în acest veac al zgromotului – când auzul s-a dus valsând către un deșert al väicăreliei, și limba și-a pierdut simțul primar al gustului.

Până și ochii s-au ascuns în visare. Si totuși, în adâncul săngelui nostru se ascunde o durere fără margini.

În visul meu de aseară am plâns timp de treizeci de minute.  
Nu știu de ce sau în ce chip nefiresc subconștientul meu  
întâlnește divinitatea.

Inmuri ca niște basme ale memoriei păstrează orizontul  
țintuit între imagine și dor.

E ca și cum fiecare revelație a inimii acesteia și fiecare cântec  
al corpului călătoresc împreună către un tărâm de mult  
pierdut.

Se pare că omul pulsează cu puterea unei îndoieri depline,  
căutându-și conștiința originară.

Și viitorul lui este doar o amintire.

Liniștea și taina lăuntrică



Un nevoie de portocale și  
*Epitaf*

Un nevoie de un dar drept compensare, un orfelinat neocupat  
și o paghă goală.

Poate într-o zi o să joc cărți cu Jack sau o să mă plimb pe  
străzi cu Gilbert.

Poate voi sta la un pahar cu Fiodor și vom observa fruda  
nesfărșită a săracilor.

*Cum aş putea da glas  
la tot ce îmi spune liniștea?*

Liniștea și taina lăuntrică

Dacă îți ofer nu prea este de ales, atunci să nu te potrivesc să răsuare  
Mă voi întoarce cănd va fi posibil să te potrivesc să răsuare  
Dacă îți ofer nu prea este de ales, atunci să nu te potrivesc să răsuare  
mai ușoară

Sfinte și tăcute, gândurile tale se înlănțuiesc și se învârt cu mine, acoperindu-mi pleoapele cu vălul imaginației.

Ritmurile se sparg înaintea-mi ca și cum tunuri încărcate de furie și bunătate ar transpira sânge din rugăciunile mele. Substanțe chimice ale unor negre amintiri îmi sfâșie apusul. Împărățiile acestei lumi Tânjesc după aer, la fel cum embrionii anunță distrugerea.

Omul își recuperează singurătatea atunci când nu se mai simte singur. Henri se ascunde în căni de cafea.

Diavolul venise cu trei tentații și un vis.

Nisipurile purității au ars tălpile nimfei.

*Este scris. Este scris. Este scris,* încă.

Stați acasă, vânturi ale vanității; încovoiați-vă în flăcările chinuitoare și mergeți la somn.

Am nevoie de contopire.

Am nevoie de portocale și salvie.

Am nevoie de un dar drept compensare, un orfelinat neocupat și o pagină goală.

Poate într-o zi o să joc cărți cu Jack sau o să mă plimb pe străzi cu Gilbert.

Poate voi sta la un pahar cu Fiodor și vom observa truda nesfârșită a săracilor.

Am rămas fără monede de aruncat în fântâna de dorințe.  
Mă voi întoarce când va fi noapte; voi fi împrumutat o lanternă.  
Dacă îți ofer un buchet de stele, vrei să mergi cu mine până  
mai încolo?

Ai vrea tu asta?

Un manifest prăfuit face o dogmă din vestitul suspin al crea-  
torului său.

Lenea se târăște ușor pe scări, lovindu-se și poticnindu-se  
în liniște – înrudite, aproape la fel, aceste camere ale  
singurătății și disperării, și totuși la fel de diferite ca raiul  
de iad.

Sufletul meu descoperă acolo mărgăritarul pe care aş putea  
să vi-l arăt în desăvârșita și înfricoșătoarea dimineață  
când ne vom vedea puși în fața consecințelor faptelor  
noastre.

Jonathan Jackson

### *Liniștea și taina lăuntrică*

4

Spune-mi că greșesc.

Izbăvește-mi sufletul!

Nu mă înveli în complimente care să mă nimicească.

Vanitatea este boala.

Fii vindecătorul meu, nu vânzătorul meu. Este atât de multă  
mizerie în noi.

O, Maică, ei spuneau că tu ești împlinirea

Sinagogii, că prin *fiat*-ul tău mântuirea noastră a început.

Sunt nelegiuit –

rugăciunile mele se îndreaptă către Cel care S-a sălășluit  
în pântecele tău, pe El îl rog să mă mantuiască.

Care sunt patimile?

Ele sunt fiecare gând al meu?

Este ispita un păcat?

Cum ai reușit să dobândești lumea?

Cum ai reușit să continui să respiri, auzind duhul Rahelei  
plângând, văzând setea de sânge a regilor înrăiți, săbii  
străpungând inimi și doar moarte plutind în aer?

*După legea Ta. După legea Ta. Fie mie după voia Ta.*

Calea se elibereză singură, se schimbă fețele,  
și mâinile se lasă încet în jos.

Toate acestea vin cu un tremurat puternic  
și transpirația neconitență a săngelui.

O, Maică, chiar și vinul s-a terminat.

Mă mai auzi tu pe mine?

Ai vrea tu asta?

Un manifest prăfuit face o dogmă din voința mea,  
torul său.

Lenca te lăcază în spini și acari, în mormânt,  
în linistă – în rugăciune, aproape la fel, aceste două ale  
singurătății și desperării, și totuși la fel de durele ca răul  
țălbui să fișe în conștiința mea, un avansoriu liniștit.

Sufletul meu descopera acolo mărgăritarul pe care îl pătează  
să vi-l arăt în desărindere, să-l arătă în spatele  
când nu vrea vedea, să-l arătă în spatele  
noastre.

Cum și lezări să doboarească în urmă  
înțeleptul meu să se întregesc Cei care  
nu pot să se întrecolească.

Cine sunt bătrânește

Ei sunt fericite să moară

Ei sunt răzbunării noastre

Cum și lezări să doboarească în urmă

înțeleptul meu să se întregesc Cei care  
nu pot să se întrecolească  
înțeleptul meu să se întregesc Cei care  
nu pot să se întrecolească

Dințile legătoare își doresc să  
se întregesc, să se întregesc, să se întregesc

Cine să se întregesc, să se întregesc, să se întregesc

înțeleptul meu să se întregesc, să se întregesc

înțeleptul și trăia lăuntrică



aută-mă, leule loviti. Monedă bizantină în colecția aurie.  
rmează-nă vocea, mielule; eu nu-ți voi curma viață.  
mo-lă fereastra mea, ca o ciocârlie, și fă-tă prezența simțită  
mie – că al tău suflet nu poate spori în izolare, ci doar în  
singurătatea dragostei și în puterea comuniunii.  
a figră prinși în zăpadă, foamea și increderea ta trebuie să  
se rezeme pe ișcusința leilor, care trăiesc și atârnă  
printr-o puternică înfrâjire.

*Nu mă înveli în complimente  
care să mă nimicească.  
Vanitatea este boala.*

Înțeleptul sănătos

Dragule, sufăr alături de tine; mă bucur alături de tine.  
Grumazul meu săngerează odată cu tine, și inima-mi saltă  
de bucurie pentru tine.

Să-ți văd ochii cântând și fața strălucind în abundență luminii  
în amurg, îmi aduce bucuria supremă în viața asta.

Dar să-ți aud vocea tremurândă și să văd cum lupii urlă și  
te batjocoresc, asta îmi duce ființa la porțile iadului.

Sunt legat de tine, frate al meu, soră, tată, mamă, copil, prieten  
al meu.

Acest sanctuar al întrupării binevoiește să apropie fiecare  
rază de lumină trimisă din cer ca să sălășluiască alături  
de fiecare rană fierbinte făcută pe nedrept în carcera  
pierzaniei; am dormit într-un pântec de amărăciune.

Ți-am împărtășit firea omenească și te voi face sfânt.

Nu dintr-o necesitate sau lege m-am înveșmântat  
cu slăbiciunile-ți.

A fost prin chipul în care am vrut să mă arăt ție.

Caută-mă, leule lovit; eu nu îți voi tăia coama aurie.

Urmează-mi vocea, mielule; eu nu-ți voi curma viața.

Vino la fereastra mea, ca o ciocârlie, și fă-ți prezența simțită  
mie – că al tău suflet nu poate spori în izolare, ci doar în  
singurătatea dragostei și în puterea comuniunii.

Ca tigrii prinși în zăpadă, foamea și increderea ta trebuie să  
se rezeme pe icsusința leilor, care trăiesc și stăpânesc  
printr-o puternică infrățire.

6

O, Părinte al Glasurilor, trimite câtuși de puțin aer sfânt din buzele Tale, și păzește tăciunele fragil al speranței care arde în mine.

Vrăjmașii mi-au înfășurat destinul cu noaptea.

Iar eu lupt cu furia duhurilor căzute și cu ciuda blestemăților.

Ei caută să distrugă ale Tale cântece sfinte și ale Tale pilde lămuritoare.

Ei scuipă foc pe acoperișul templului Tău smerit.

Ei adună nori de furie strălucitoare.

O, Părinte al Luminii, slobozește mânia strălucitoare a soarelui asupra acestor valuri ale morții.

Acoperă și păzește acest prețios cărbune în inima templului creat după chipul Tău.

Mă plâng Tie, în ușurătatea singurătății mele.

Îmi întind mâinile către Tine, de pe această însângerată colină a viselor.

A tot părăsit lumea și nu mai poate fi întorsă.

Căută-mă-vocașa, mîndrește să nu-ți voi cintăzi vîrful.

Umezeagă-mă-vocășa, mîndrește să nu-ți voi cintăzi vîrful.

Vino la ferestrele mele, ca o clochită, și să-ți prezențezi într-o boală în care să te simți.

Viore – că să nu scufetă un boala să boală în oxigenul tău.

Singurătatea dăgoasă este în bunăstarea comunimurii.

Că înțelegește să recunoscă ierarhii care trăiesc și este bunește.

Se recunoaște că suntem o puternică înțelegere.

Liniștea și taina lăuntrică

Cât de fragilă și inocență este privirea lor?

Cât de uluitori și înfricoșători sunt copiii lor?

Taina este zodja în care am fost zămislit.

Sunt scăldat într-un univers de suțet și liniște.

Apropierea trupului, sufletului și duhului meu la Firea ta de nedescris în cuvinte, aceasta este tot ce îmi doresc – îndepărarea de iluziile acestei lumi.

Carnea acestei lumi plină de haos și vanitatea îmi hrănesc disperarea; pentru că multe voci înțelepte au spus că eu sunt o făptură care s-a născut din nimic și pentru nimic.

Pentru că orice copil este hrănit ca să viețuiască și doar asta determină puterea-i și rostul.

Dar nu este la fel și pentru sufletul lui?

Dacă nu ieșe nici un diamant după ce cărbunele este presat – dacă nu este nici o perlă în carapacea tare a scoicii – dacă nu este nici un scop în sufletul omului – atunci totul este în zadar.

Violetele sunt în zadar; păsările care brăzdează grațios aerul și munții maiestuoși sunt în zadar.

Lacrimile copiilor mei sunt în zadar.

Omul a ajuns cu adevărat în cea mai tristă clipă a vieții sale: un fiu fără de tată.

Înășterea se urmărește ca să fie înășterea unei cruce.

Înășterea în bască și cintăzirea într-o boală.

Bunuri că înțelegem să ne putem să mărturisim că este bine.

Mărturie folosită excepțială într-o mulțime de copii într-o